

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **S. S.**
zastoupený JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem
sídlem Mírové náměstí 274, 517 21 Týniště nad Orlicí

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 9. 2020, č. j. OAM-785/ZA-ZA11-ZA17-R2-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Tlumočnickovi Ing. Dr. M. B., bytem x se přiznává odměna včetně náhrad ve výši 2.088,14 Kč, přičemž bude tlumočnickovi vyplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný o žádosti žalobce o udělení azylu rozhodoval poté, co jeho původní rozhodnutí ze dne 22. 8. 2017 bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“).

II. Obsah žaloby

2. V žalobě, respektive v jejím doplnění, žalobce shrnuje žalobní námitky do čtyř okruhů. *Ad 1)* žalobce namítá pochybení žalovaného spočívající v tom, že se mu v průběhu řízení nedostalo řádného procesního i hmotněprávního poučení. Žalovaný mu nevysvětlil, že jeho výpověď je jediným důkazním prostředkem k prokázání jeho nároku a rovněž mu nevysvětlil, že veškeré zprávy obsažené ve spisu jsou jediným zdrojem informací pro posouzení stavu v zemi jeho původu.
3. *Ad 2)* žalobce namítá, že mu žalovaný ustanovil tlumočníka z jazyka tureckého, avšak žalobce tímto jazykem běžně nehovoří a po dobu delší čtyř let ho nepoužívá. Žalobce používá výhradně jazyk kurdský, základy jazyka českého a anglického. Schopnost žalobce pomocí tureckého jazyka patřičně vylíčit okolnosti jeho odchodu ze země původu je značně omezená. O výměnu tlumočníka nežádal, neboť osoby pocházející z takového kulturního prostředí jako žalobce mají před autoritami respekt a jejich opatření nezpochybňují.
4. *Ad 3)* žalobce brojí proti tomu, jak žalovaný při zjišťování skutkového stavu zajišťoval toliko důkazy v jeho neprospěch a tyto navíc vykládal subjektivně. Žalovaný podle něj nesprávně vyhodnotil situaci kurdské menšiny v Turecku. Výslech žalobce a jeho následný rozbor byl veden toliko v duchu prokázání toho, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Hodnocení důkazů je ze strany žalovaného tendenční. Při hodnocení výpovědi žalovaný nikterak nezohlednil skutečnost, že vyjadřování žalobce v tureckém jazyce je pro něj obtížnější. Žalovaný tak zatížil své řízení neodstranitelnou vadou. Jediný způsob jejího odstranění by podle žalobce byl opakovaný výslech za účasti tlumočníka jazyka kurdského.
5. V závěrečné námitce *Ad 4)* žalobce poukazuje na to, že žalovaný se nedržel závazného právního názoru v rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018–46. Žalovaný svá zjištění vyložil tak, aby slovně splňovala požadavky vyjádřené v citovaném rozsudku NSS, aniž by však byla v souladu s objektivní realitou. Žalovaný nepracoval s důkazy, ale pouze se svými domněnkami. To mělo podle žalobce za následek nesprávné zjištění skutkového

stavu a nesprávnou právní kvalifikaci. S ohledem na uvedené žalobní body navrhl žalobce, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s obsahem žalobních námitek nesouhlasil a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Vyjádřil se rovněž k jednotlivým žalobním námitkám. Uvedl, že žalobce převzal výzvu k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a převzal také poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Toto převzetí stvrdil svým podpisem. O jeho právech a povinnostech, mimo jiné i o výběru jazyka, byl žalobce poučen v turecké jazykové mutaci. V poskytnutí údajů k žádosti ze dne 15. 9. 2016 žalobce uvedl, že je schopen se dorozumět v jazyce kurdském a tureckém. Doplňující pohovor dne 7. 7. 2020 byl se žalobcem veden za účasti tlumočnice jazyka tureckého. S tím žalobce souhlasil, nepožadoval zpětné přetlumočení pohovoru, protokol o pohovoru podepsal a žádné výtky neuvedl. Rovněž následně při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí neměl jakékoli výtky ohledně tlumočení.
7. Žalovaný zohlednil a v potřebném rozsahu vypořádal všechny skutečnosti podstatné pro vydání věcně správného a zákonného rozhodnutí. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Odkázal na usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013–38, podle něhož v řízení o udělení mezinárodní ochrany stíhá žadatele břemeno tvrzení a částečně i břemeno důkazní, které je již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Žadatel tak musí uvést veškeré relevantní důvody, na jejichž základě pak správní orgán jeho žádost posoudí. Podmínkou pro udělení azylu je nejen věrohodná výpověď žadatele, ale také přítomnost zákonem stanovených podmínek. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení NSS ze dne 26. 1. 2017, č. j. 7 Azs 297/2016–28. Žalovaný však u žalobce neshledal důvody, pro něž by bylo možno žalobci azyl udělit.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
9. Ze správního spisu plyne, že žalobce dne 22. 6. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Do České republiky přicestoval nelegálně v kamionu bez platného cestovního dokladu a víza. Rozhodnutím ze dne 22. 8. 2017 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce správní žalobu. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 2. 2. 2018, č. j. 63 Az 20/2017–48 žalobu zamítl.
10. Na základě kasační stížnosti žalobce NSS rozsudkem ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018 – 46 rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí NSS odmítl jako nedůvodnou námitku žalobce ohledně toho, že žalovaný nedostal své poučovací

povinnosti. NSS poukázal na skutečnost, že žalobce za asistence tlumočnicka do tureckého jazyka, o němž prohlásil, že ho ovládá, byl ze strany žalovaného řádně poučen o svých právech a povinnostech. Důvodně však NSS shledal ostatní námitky týkající se skutkového stavu věci. Podle NSS závěr žalovaného a probraný krajským soudem o tom, že žalobce v zemi původu nevykonával žádnou činnost ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl pronásledován, je v rozporu s žalobcovou výpovědí. Žalobce totiž uvedl, že se účastnil několika shromáždění na podporu Kurdské strany pracujících (dále jen „PKK“) a přitom byl i svědkem zákroku turecké armády proti demonstrantům. Nedostatky rozhodnutí žalovaného a krajského soudu shledal NSS i ve vztahu k možnému udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Závěry žalovaného a krajského soudu, podle nichž k naplnění intenzity pronásledování ani vážné újmy nedošlo, vyznívají ve světle výpovědi žalobce a informací o zemi původu absurdně. Ostatně rozhodnutí žalovaného trpí právě především nedostatkem dostatečně aktuálních, relevantních a adresných informací o zemi původu a řádným a objektivním vyhodnocením těch informací, které byly obstarány. Nedostatečně byla posouzena i otázka, zda lze předpokládat, že by žalobce mohl nalézt účinnou vnitrostátní ochranu před pronásledováním v jiné části země původu. Sympatie stěžovatele k PKK jsou irelevantní ve vztahu k posouzení nároku na mezinárodní ochranu. Z azylového příběhu žalobce nevyplývá nic, co by mohlo být důvodem uplatnění vylučující klauzule dle § 15 a § 15a zákona o azylu. V závěru odůvodnění NSS vyslovil právní názor, podle něhož bude žalovaný povinen udělit žalobci azyl dle § 12 zákona o azylu, pokud zásadním způsobem nezpochybní věrohodnost výpovědi žalobce či nezjistí nebo nevyvstanou okolnosti, pro něž by bylo nutno žalobce z mezinárodní ochrany vyloučit a pokud nedoloží a nezdůvodní, že pro žalobce existuje reálná možnost vnitrostátní ochrany v jiné části Turecka, případně nevyvstanou nové okolnosti ve vztahu k situaci v zemi původu.

11. Žalovaný v důsledku zrušujícího rozsudku NSS opětovně posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a dne 7. 7. 2020 provedl s žalobcem za účasti tlumočnicka do jazyka tureckého doplňující pohovor. Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2020 pak žalovaný opětovně rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
12. V odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal a zdůvodnil, jaké skutečnosti ho vedly k zamítavému rozhodnutí. Uvedl, že při opětovném posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel z jeho výpovědi a z informací o politické a bezpečnostní situaci v Turecku včetně stavu dodržování lidských práv. Podle žalovaného žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V azylovém příběhu žalobce nelze zachytit žádný konkretizovaný a adresný zájem tureckých státních orgánů směrem k žalobci. Zatímco při prvním pohovoru v roce 2016 se žalobce velice obecně vyjadřoval ke svým potížím s vojenskou policií, z doplňujícího pohovoru vyplynulo, že impulsem k opuštění vlasti byly spíše ekonomické důvody. Žalobce měl být ještě před nástupem na povinnou vojenskou službu několikrát zadržen vojenskou policií. Jednalo se však o rutinní prohlídky, které jsou na tamním turecko-syrském pohraničí běžné. Pokud jde o práci v Istanbulu, tam by žalobce podle svých slov dokázal žít a ztratit se v mase lidí, avšak byl

znechucen poměry mezi Kurdy a Turky a rozhodl se Turecko definitivně opustit. Žalobce má v takovém případě podle žalovaného možnost legalizovat si pobyt za splnění podmínek schengenského vízového kodexu, nikoli však na základě institutů azylového zákona. V oblasti Mardin, na turecko-syrském pohraničí, panují zvýšená bezpečnostní opatření a je i podle slov žalobce běžné, že zde hlídky vojenské policie kontrolují a lustrují všechny místní občany. Žalovaný v této souvislosti poukázal na skutečnost, že PKK, s níž žalobce sympatizuje, je téměř celým světem uznána za teroristickou organizaci. Sympatie s takovým uskupením nepovažuje žalovaný za uplatňování politických práv a svobod. Zatímco první výpověď žalobce hodnotil žalovaný jako vágní a šablonovitou, výpověď v rámci doplňujícího pohovoru hodnotí žalovaný již jako celkově nevěrohodnou. Z doplňujícího pohovoru vyplynulo, že úmyslem žalobce bylo prostě opustit Turecko a zamířit do Evropy. Žalovaný v azylovém příběhu žalobce neshledal žádné rasové, národnostní ani etnické pronásledování. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ani splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu. Žalobci nehrozí ani vážná újma ve smyslu § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu v případě návratu do země původu.

13. Předně krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). Výrok v dané věci o neudělení mezinárodní ochrany odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 správního řádu).
14. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu *[se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.]*
15. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu *[se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.]*
16. Podle § 14 téhož zákona *[jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.]*
17. Podle § 14a odst. 1 téhož zákona *[se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.]*

18. Podle § 14a odst. 2, písm. c) téhož zákona *[se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.]*
19. Krajský soud především reflektuje, že napadené rozhodnutí je opětovným rozhodnutím ve věci, v níž již žalovaný jednou rozhodl. Žalovaný byl ve zrušujícím rozsudku NSS zavázán právním názorem, který lze ve stručnosti popsat tak, že za situace, kdy žalovaný zásadním způsobem nezpochybní hodnověrnost výpověď žalobce ohledně jeho azylového příběhu či pokud žalovaný nedoloží nové okolnosti, které by měnily skutkové závěry NSS ohledně situace v zemi původu žalobce, bude žalovaný povinen udělit žalobci azyl dle § 12 zákona o azylu. Jelikož žalovaný i v novém rozhodnutí setrval na svém původním závěru o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce a azyl tedy neudělil, je v tomto soudním řízení úkolem soudu přezkoumat především to, zda ve vztahu k žalobci nastala některá z okolností, se kterou NSS v odůvodnění svého rozsudku spojoval možnost neudělení azylu ze strany žalovaného.
20. Ze správního spisu plyne, že žalovaný jako podklad pro vydání nového rozhodnutí zajistil aktuální zprávy, resp. informace o zemi původu žalobce a o stavu dodržování lidských práv v zemi. Jednalo se celkem o pět zpráv převážně z období roku 2019 a 2020. Z těchto zpráv učinil žalovaný odpovídající závěr o tom, že Turecko je vyjma příhraničních lokalit bezpečnostně stabilní zemí v blízkovýchodním regionu. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že žalobce pochází právě z oblasti turecko-syrského pohraničí, avšak, jak bude popsáno níže, ani tato skutečnost není s to zpochybnit závěr žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi žalobce.
21. Krajský soud musí nejprve, pokud jde o první dvě žalobní námitky, odkázat žalobce na bod 27 odůvodnění rozsudku NSS, kde NSS vypořádal obsahově obdobnou kasační námitku žalobce směřující proti původnímu rozhodnutí o neudělení azylu. V uvedeném bodu odůvodnění rozsudku NSS námitku nedostatečné poučovací povinnosti odmítl s tím, že žalobce byl podle protokolu o pohovoru poučen o povinnosti poskytovat žalovanému nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci. Byl rovněž dotázán, zda chce na podporu svých tvrzení doložit nějaké doklady, důkazy či jiné materiály. Poučení proběhlo za asistence tlumočníka do tureckého jazyka, o němž žalobce prohlásil, že tomuto jazyku rozumí. Tyto závěry NSS jsou plně aplikovatelné i na nyní vznesené žalobní námitky stran poučovací povinnosti v novém správním řízení o udělení azylu. Krajský soud především ověřil, že žalobce byl v průběhu doplňujícího pohovoru dne 7. 7. 2020 řádně poučen. Z protokolu o doplňujícím pohovoru plyne, že žalobce uvedl, že poučení rozuměl a nežádá bližší vysvětlení. Z protokolu plyne i to, že v rámci pohovoru, resp. na konci pohovoru byl žalobce tázán, zda by chtěl uvést nějaké skutečnosti, které by měl žalovaný vzít v potaz během posuzování jeho žádosti. K této otázce uvedl, že již sdělil vše, co již chtěl sdělit a co ho napadlo. Rovněž byl tázán, zda chce doložit na podporu svých tvrzení nějaké doklady, dokumenty, či jiné materiály. Na tuto otázku žalobce odpověděl rovněž záporně. Obdobně byl žalobce tázán i později v rámci protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobce i v rámci tohoto seznámení se s podklady rozhodnutí uvedl, že nechce navrhnout doplnění podkladů, neboť již doložil vše, co doložit chtěl. Ke skutečnostem, které by měl správní orgán vzít v úvahu

při posuzování žádosti, uvedl pouze to, že chce v následujících týdnech řešit záležitosti kolem svatby se svou přítelkyní, se kterou čeká dítě. Jak plyne z obou protokolů, doplňující pohovor i seznámení se s podklady rozhodnutí bylo na žádost žalobce provedeno v tureckém jazyce. Oba protokoly žalobce stvrdil svým podpisem.

22. V kontextu takto popsaného postoje žalobce k průběhu správního řízení se žalobní námitky týkající se nedostatečného poučení a ustanovení tlumočníka z jazyka, kterému žalobce údajně nerozumí, jeví jako účelové. Nelze přehlédnout, že žalobce s touto námitkou přišel až nyní v rámci žaloby. V průběhu správního řízení, resp. v průběhu pohovoru a následně při seznámení se s podklady pro rozhodnutí žádnou obdobnou námitku nevznnesl, naopak z jeho výpovědí zachycených v protokolech je zřejmé, že sám vlastními slovy uvedl, že k věci sdělil vše, co sdělit chtěl a žádné další důkazní prostředky na podporu svých tvrzení doložit nechtěl. Žalobci tedy byla opakovaně nabídnuta možnost doplnění dokladů, dokumentů či jiných materiálů na podporu svých tvrzení případně uvedení dalších skutečností rozhodných pro posouzení jeho žádosti. Této možnosti však žalobce nevyužil. Pokud žalobce nyní v žalobě namítá, že mu žalovaný nevysvětlil, že jeho výpověď je jediným důkazním prostředkem k prokázání jeho nároku, tak jako zprávy obsažené ve spise jsou jediným zdrojem informací o zemi původu, pak k tomu lze uvést, že taková poučovací povinnost pro žalovaného neplyne z žádného právního předpisu. Žalovaný dostal své povinnosti nabídnout žalobci možnost k doplnění důkazů či rozhodných skutečností. Žalobci muselo být i s ohledem na již předešlé řízení před vydáním původního rozhodnutí zřejmé, že jeho výpověď je pro posouzení podmínek pro udělení azylu zcela stěžejní. I přesto byl však žalovaný dotázán, zda chce ještě něco doplnit či uvést. V této souvislosti je třeba poukázat, že žalobce na dotaz, zda se chce seznámit s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí, uvedl, že ví, co se v Turecku děje a s podklady pro rozhodnutí, jakož i s informacemi o Turecku se seznamovat nechce a nechce se ani nijak vyjadřovat. To je zcela v rozporu s tím, jak se celou věc snaží žalobce předeštlí v nyní projednávané žalobě. Tedy, že pokud by mu bylo vysvětleno, že například zprávy ve spise jsou jediným zdrojem informací o stavu v zemi původu, mohl by teoreticky doložit nějaké další zprávy či dokumenty. To se však jeví nevěrohodným ve světle toho, že se se zprávami obstaranými žalovaným odmítl seznámit a setrval na svém tvrzení, že ví, jak to v Turecku chodí.
23. Nedůvodná je i námitka stran nesprávného ustanovení tlumočníka z důvodu, že žalobce turečtinu neovládá. Jak již uvedeno výše, tuto námitku po vydání prvního rozhodnutí ve věci odmítl kasační soud s tím, že na vlastní žádost žalobce byl pohovor a seznámení se s podklady pro rozhodnutí proveden v turečtině. Rovněž nyní v rámci doplňujícího pohovoru dne 7. 7. 2020 a seznámení se s podklady dne 26. 8. 2020, byly tyto úkony prováděny na vlastní žádost žalobce v turečtině. Své údajné neporozumění tomuto jazyku měl možnost žalobce vyjádřit v rámci pohovoru, této možnosti však nevyužil a přichází s touto námitkou až nyní v žalobě. Nevěrohodnou pak shledává soud námitku, že této možnosti žalobce nevyužil z důvodu respektu k autoritám. Krajský soud nerozumí zcela tomu, jaká zásadní spojitost by měla být mezi respektem k autoritám a rezignováním na tlumočení v jazyce, kterému žalobce údajně nerozumí. Stěžejní je skutečnost, že žalobci nebylo tlumočení z jazyka tureckého jakkoli vnuceno, avšak obstaráno na jeho vlastní žádost. Tato námitka žalobce tak neobstojí.

24. Stěžejní žalobní námitkou je pak podle soudu námitka pod bodem 3 žaloby, byť ani v této námitce žalobce nijak konkrétně netvrdí, jak konkrétně měl žalovaný při posouzení žádosti žalobce pochybit. Námitka žalobce se nese spíše v rovině obecné polemiky se situací v zemi původu, jak ji zjistil žalovaný, jakož i obecně s politikou udílení azylů v České republice. Ani v nyní podané žalobě však žalobce, zastoupen advokátem, svá odlišná tvrzení o stavu v zemi původu nepodložil jakýmkoli jinými zprávami, doklady či dokumenty. Není ani zřejmé, z čeho žalobce vyvozuje, že hodnocení důkazů žalovaným bylo nepokrytě tendenční až hraničící s xenofobií. Ze správního řízení ani z napadeného rozhodnutí takový závěr podle soudu učinit nelze.
25. Protože žalobce, jak již uvedeno, v námitce pod bodem 3 žaloby nijak konkrétně netvrdil, s čím s žalovaným nesouhlasí, pokud jde o hodnocení stavu v zemi původu, zaměří se krajský soud na přezkoumání posouzení jednotlivých azylových důvodů žalobce v napadeném rozhodnutí.
26. Krajský soud předně poukazuje na to, že žalovaný v rámci podkladů pro vydání nového rozhodnutí ve věci shromáždil aktuální zprávy, resp. informace o stavu v zemi původu. Tyto zprávy jsou aktuální, vydané převážně mezi lety 2019 a 2020 a reflektují určitý společenský vývoj v zemi původu, konkrétně stabilizaci poměrů po neúspěšném pokusu o vojenský převrat v červenci roku 2016. Soud má za to, že tyto zprávy jsou dostatečně aktuální a způsobilé podat svědectví o stavu v zemi původu. Žalovaný tedy obstaráním těchto zpráv napravil své dřívější pochybení spočívající v tom, že vycházel z neaktuálních zpráv nereflektujících ještě ani onen zmíněný puč v roce 2016, jak mu bylo vytknuto kasačním soudem. Ačkoliv je pravdou, že ani z aktuálních zpráv o zemi původu žalobce nelze učinit závěr, že by Turecko bylo vzorovým příkladem rozvinuté demokracie, je třeba tyto zprávy vnímat v kontextu azylového příběhu žalobce.
27. Pokud jde o možnost udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, je třeba poukázat na to, že žalobce uvedl, že je pouze sympatizantem hnutí PKK. Z výpovědi žalobce plyne, že ke způsobům, jakým měl uplatňovat svá politická práva, uvedl pouze to, že se měl v minulosti účastnit několika mítinků hnutí PKK. Z výpovědi však nevyplynulo, že konkrétně v jeho případě by například za takovou účast na mítincích byl pronásledován nebo by ze strany státních orgánů mělo vůči němu docházet k jakýmkoli ústrkům. Ze zpráv o zemi původu sice plyne, že situace kurdské menšiny podporující hnutí PKK je v Turecku problematická, avšak žalobce ani nijak netvrdil, že by byl jakkoli pronásledován. Konkrétně ze Zprávy Ministerstva vnitra ČR: Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi z července 2020 plyne, že turecký režim se snaží prostřednictvím nového protiteroristického zákona spíše zabraňovat demonstracím, případně činí určité ústrky státním zaměstnancům podezřelým ze styku s teroristy. Ze zpráv však neplyne, že by komukoliv, kdo jen sympatizuje s uvedeným hnutím, mělo být činěno příkoří ze strany státních orgánů. K tomu lze ještě uvést, že nelze přejít ani skutečnost, že hnutí PKK je na seznamu teroristických organizací nejen Turecka, ale i řady mnohých států a mezinárodních organizací. Jednání státních orgánů, kterými se snaží zajistit veřejný pořádek zejména na hranicích Turecka se Sýrií, spočívající v kontrole a lustraci místních občanů, se ve světle výše uvedeného jeví být přiměřeným a oprávněným. Na tom nic nemění skutečnost, že v očích tamního obyvatelstva, mezi něž patřil i žalobce,

mohou být takové neustálé kontroly subjektivně chápány jako příkoří. Ve světle zmíněných zpráv o stavu v zemi původu však podle soudu jde ze strany státních orgánů o legitimní vykonávání práv svrchovaného tureckého státu.

28. Krajský soud u žalobce neshledal ani naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Jak vyplynulo z prvního pohovoru se žalobcem dne 5. 9. 2016, příkoří ze strany státních orgánů spočívalo v tom, že žalobce měl být údajně ze strany vojenské policie několikrát zadržován a vyslýchán za účelem prozrazení úkrytu bojovníků PKK. Bližší podrobnosti k těmto incidentům žalobce neuvedl. Pokud jde o časovou souvislost, je vhodné zmínit, že k těmto incidentům mělo dojít ještě před jeho nástupem na vojenskou službu (před rokem 2015). Vojenskou službu vykonal žalobce v Istanbulu a Ankaře a dle svých slov se během ní s žádným příkořím nesetkal. K opuštění Turecka se žalobce rozhodl až po návratu z vojenské služby s určitým časovým odstupem od údajných incidentů. Z výpovědi žalobce v rámci doplňujícího pohovoru dne 7. 7. 2020 vyplynulo, a je to známo i z již uvedených zpráv o zemi původu, že v oblasti, kde žije (vesnice Pinardere u města Mardin) je lustrace a kontrola tamních obyvatel běžná, a to z již popsaných důvodů. Ostatně sám žalobce, pokud byl tázán, zda je mu známo, proč se o něj vojenská policie opakovaně zajímala, uvedl, že policie od něj chtěla informace o ukrytých bojovnících hnutí PKK. Ani sám žalobce tedy neuvedl, že by se ze strany státních orgánů mělo v té době jednat o cílený zájem o jeho osobu. Jakkoli soud nechce zpochybňovat tvrzení žalobce o údajném zadržování vojenskou policií před nástupem na vojenskou službu, je třeba tyto incidenty vnímat jednak v časovém kontextu, jak rozvedeno výše, a jednak s přihlédnutím k oprávněným zájmům tureckého státu, pokud jde o kontrolu tamního území (viz bod 27 tohoto rozsudku).
29. Nelze přehlédnout, že v rámci doplňujícího pohovoru žalobce daleko více akcentoval prostou touhu začít žít nový život v Evropě, nechuť setrvat nejen ve své rodné vesnici, ale v Turecku obecně. Významná je podle soudu v případě žalobce možnost vnitřního přesídlení v zemi svého původu. V doplňujícím pohovoru na otázku, proč nepokračoval v životě v Istanbulu, kde nyní žije kolem 4 milionů Kurdů, žalobce pouze uvedl, že toto město nepreferoval, chtěl začít nový život v Evropě. Krajský soud naopak ve shodě s žalovaným je názoru, že v případě žalobce se jedná o mladého a velmi flexibilního muže, který je poměrně dobře adaptabilní. To plyne i z jeho výpovědi, kdy sám uvedl, že od příjezdu do ČR žil již v Jihlavě, Olomouci a Pardubicích a nyní si v Pardubicích otevřel vlastní provozovnu s kebabem a podniká. Je tedy zřejmé, že v cizí zemi si bez větších obtíží dokázal najít bydlení, a především z pohledu jeho vzdělání i zajišťovat si prostředky podnikáním a zaměstnáváním dalších osob. Nelze najít jediný racionální důvod, proč by mu mělo činit potíže vnitřní přesídlení do velkých tureckých aglomerací (Istanbul, Ankara, Izmir). Navíc, jak sám uvedl, v Istanbulu žil asi 3 měsíce a žádného příkoří či ústrků ze strany státních orgánů vůči jeho osobě se mu tam nedostalo. Ostatně tuto skutečnost žalobce uvedl až v doplňujícím pohovoru, tedy v době po vydání zrušujícího rozsudku kasačního soudu, kdy tato skutečnost ještě nebyla známa. NSS ve zrušujícím rozsudku vytkl žalovanému, že pro možnost vnitřního přesídlení vycházel pouze ze skutečnosti, že žalobce již nějakou dobu žil v rámci své vojenské služby mimo svou rodnou vesnici. Pouze takovou okolnost jistě nelze ve shodě s NSS považovat za potvrzení toho, že se žalobce může bezproblémově přestěhovat do jiné části své vlasti. Nyní je však již zřejmé, že

žalobce žil 3 měsíce v Istanbulu i ze své vlastní vůle, našel si tam práci a získával prostředky na obživu. Pokud tedy NSS uvedl, že se žalovaný nezabýval při případném vnitřním přesídlení možnostmi žalobce, z hlediska jeho vzdělání, možnosti najít si tam práci atp., nyní již tyto okolnosti v napadeném rozhodnutí řádně zhodnotil, a to právě ve světle nové skutečnosti v podobě několikaměsíčního pobytu v Istanbulu. Rovněž z jeho dosavadního života v České republice, jak uvedeno výše, nemůže být pochyb o jeho úspěšné adaptaci v případě vnitřního přesídlení. Pouze okolnost, že v jiné části země původu nalezne patrně práci odpovídající jeho kvalifikaci a nikoli takovou, jakou by sám chtěl, není důvodem pro rezignaci na možnost vnitřního přesídlení.

30. Za stěžejní v tomto směru považuje krajský soud rovněž úvahu žalovaného ohledně možnosti získat legální pobytové oprávnění na základě schengenského vízového kodexu. Tvrzení žalobce o tom, že by takový pobyt mohl získat patrně jen na základě úplatku je jeho subjektivním názorem nemajícím žádný reálný podklad. Jeho vůle začít žít nový život v Evropě nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. NSS dlouhodobě odmítá snahu o legalizaci pobytu cizince prostřednictvím institutů azylového práva (viz např. rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č.j. 4 Azs 7/2003-60, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, a další), a krajský soud se s jeho závěry plně ztotožňuje.
31. Krajský soud neshledal ani důvody pro udělení humanitárního azylu, když především ani sám žalobce takové důvody neuvedl ani během správního řízení ani v nyní podané žalobě. V seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí pouze uvedl tu skutečnost, že s přítelkyní čekají narození dítěte a rádi by se vzali. Takovou okolnost však samo o sobě nelze považovat za splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce nesdělil ani například to, že by ho trápily jakékoli zdravotní obtíže, v důsledku nichž by mohlo být uvažováno o udělení humanitárního azylu. K otázce humanitárního azylu se NSS vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55. Tento druh ochrany připadá v úvahu typicky u osob zvláště těžce postižených či nemocných, případně v kombinaci s vysokým věkem, nebo u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou. Žádná z těchto okolností však ze správního spisu neplyne a žalobce ani nic takového netvrdil. Vůle založit zde rodinu takovou okolností není. Humanitární azyl totiž není nástrojem pro sloučení rodin.
32. Žalovaný správně dospěl k závěru, že u žalobce není prostor k udělení doplňkové ochrany, nehrozí mu v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce tak jako v případě možnosti udělení humanitárního azylu neuvedl žádné skutečnosti, které by možnému pronásledování po návratu svědčily. Pokud takovou skutečností měl na mysli onen zmíněný incident s vojenskou policií, pak krajský soud odkazuje na argumentaci výše, kde se k tomuto incidentu již vyjádřil.
33. Krajský soud tedy po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, konstatuje, že žalovaný rozhodl o žádosti žalobce v intencích závazného právního názoru kasačního soudu a své rozhodnutí pečlivě odůvodnil. Na základě provedených důkazů dospěl k závěru o nevěrohodnosti výpovědi žalobce a azyl neudělil.

V. Závěr, náklady řízení a odměna tlumočníka

34. Soud se tedy s věcně správnými a zákonnými závěry žalovaného ztotožňuje a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.
36. Tlumočnickovi pak soud v souladu s ust. § 58 odst. 2 s.ř.s., § 29 a § 30 zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladatelích a § 2, § 7 a § 12 vyhlášky č. 507/2020 Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočnicka a soudního překladatele přiznal tlumočné a náhradu nákladů, přičemž vyšel z obsahu jeho vyúčtování. Odměna za tlumočení dle citované vyhlášky za 1 hodinu po navýšení dle § 7 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 507/2020 Sb. činí 495 Kč, cestovné Liberec – Pardubice a zpět činí 1.489,19 Kč (při výpočtu cestovného soud vycházel z kombinované spotřeby 5,9 l/100km uvedené v předloženém technickém průkazu, výše průměrné ceny pohonné hmoty (nafta) 27,20 Kč dle § 4 písm. c) vyhlášky č. 589/2020 Sb., sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel 4,40 Kč dle § 1 písm. b) citované vyhlášky a z počtu ujetých kilometrů na trase Liberec – Pardubice a zpět – 248km). Protože je tlumočnick plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu k odměně za tlumočení navýšené dle § 7 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 507/2020 Sb. náhrada daně z přidané hodnoty ve výši 103,95 Kč. Jiné náhrady nebyly tlumočnickem účtovány. Tlumočnickovi tak náleží celkem částka ve výši 2.088,14 Kč, jež mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 4. května 2021

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce